

МИЛИЦА БАКРАЧ

ЗАПОЈ И ВЕРУЈ

Ћути, љубави! Такво је време.
Будимо једно премудро племе.

Добро је. Има ватре и хлеба.
Дај, буди скроман. Шта нам још треба?

Кажеш да више ми нисмо исти:
Прваци на романтичној листи?

Шта се у нашој поеми крије,
Ренесанса се будила није?

Упорно тражиш из мога ока
остатке теби знаног Барока.

Не смем да шапнем ине „две речи”,
заустим: подло нешто ме спречи!

Мислиш да никад не би нам теже?
На Реализам скитнице реже.

И очекујеш од „есемеса”
да окрепи те од новог стреса?

Чак тастатура ових ми дана
потпуно тамна, прашњава, страна.

Ти опет једно: „Ми нисмо исти!"
- Можда смо љубавни терористи?

Можда читају наша писања!
Броје нам сузе, чују дисања.

Ћути, љубави! Дај, скроман буди?
Коме је битно да ли смо људи

огромног срца у Храму Чести!
Запој и веруј! Слабост надрасти.

Зар опет питаш сред страшног пира
да л волим једнога Владимира?

Да, волим! И њега и Сергија!
Песничка нарав данас ми прија!

Већ примичем се оној доби
„љубавна барка о стварност се здроби",

праштај отмено. Не тугуј више
због оне која не зна да пише

две давне речи, од седам слова.
Стојим на стази вернога Јова.

Бар увек умето, благо нама
да читамо *Пјесму над пјесмама*.

ПЕСНИКУ

последњем и првом

За песму Теби бирам бодре речи.
Призивам у помоћ старогрчке музе.
Дај, учини нешто? Бар Рилкеа спречи,
доноси ми ноћас свој *Крчаг за сузе*.

Нећу крчаг, љубво! Не дај моме лицу
пред оштрицом мраза да зебе и пуца.
Побећићу крадом низ стрму улицу.
Чуј, Едгаров *Гавран* у окно ми куца.

На концу ме чекај раширених руку,
умеш, јер си Песник последњи и први!
Буди дечак кад ме зграбиш к'о јабуку.

Нека нам је проста цела зебња горка.
И кад вриснем да си *љубав моје крви*,
знај, из гладне бити пева вечни Лорка.

ЈАВ ИЗ ГОРЕ ЦРНЕ

Чујеш ли како из Горе Црне
срце ми ноћас озебло трне?

Бринеш, писма све су ми ређа.
Не гледај тако, мој Злопоглеђа!

Поклопи облак ивањске дане,
Виноград не дај, руко, Стојане!

Ја никуд не смем из овог гнезда.
Праштај ми ћутање, чуј, Пријезда?

Не брини, песма неће да гине,
васкрсну дистих, болни Дојчине!

Добро је, венци још увек свићу,
сањај ме, Вуче! Виј, Мандушићу...

Памти, мој молеб над тобом бдије.
„Српкиња још нас рађала није!“

Ослушни како из Горе Црне
срце ми ноћас озебло трне:

Озебло срце завете ниже,
ја твоја јесам. И бићу. Иже.

ПЕСМА ЉУБАВИ и ПЕСМА СМРТИ

Тврдиш да Земља ноћас је чудна?
Безглаво Месец за њом се врти,
док смишља песничка глава будна
Песму Љубави и Песму Смрти.

Молим те, пусти небеска тела,
звезде са великим медведима.

У овој бразди, сред бледог чела
тебе још увек највише има!

Певаш да речју зидаш ми кућу
из које никуд отићи нећу.
Знај! – Ако цветам и увенућу!

Песник је верни потомак трави.
Вечито сеје Небу и цвећу
Песму о смрти и о Љубави!

